

אשר שחוקיעות הם מעוררים הרחמים ומעלים זכרונם של ישראל לפני אביהם שבשמים
נהגו רבים לעשות לוח הבנה רבה. ואחר נמר קריאת הס"ח הולך הנוקע והמקרא
לפניו סדר תקיעות והש"ן המהפלה מוסף (א) לפי שם שורה יתירה. הללו הולכין
לשכר ושאר הצבור זה מעיין בפרוש וכוונת התקיעות. וזה שנה זה אושר תהלים הכל

הגה ואחר שתקעו אומר השליח צבור פסוק (יג) וינן אשרי העם יודעי תרועה ויאשרו
ומחזירין הספר למקומו:

**(1) ביוזן. דוקא כשכל סולכין לבית
היולדת. אבל כשאין כולם סולכין לבית
היולדת ושאר מניו צבכ"ג מנהגו שולין**

אלא אפטר לאחר דכונה ספיס לחסור ללחם לגמרי אבנ
לכניסה ולמרי כן לסוד. אפטר דמותר ועכ"פ מידי
ספיקא לא כפקא, ונונילא יס לנו ק"ס ספק הלכה כסל"ט
וסקנצ"ס, ולמ"ל דהלכס כסגאון סנאל כוכסו סימס דוקא
ציליחס לגמרי, אבל לא ציליחס עיני לסוד, ומליכו ק"ס כסלי

וכי משמע דספימס שרי ומימ אין להקל חלמ ללורך גדול. וכתוספתא דס"ק
דשנה כחז דמנילא דמי ללולג ושופר וק"ס: משמע כמסרי"ל דלפי מולג

ואסיקנא דכל מליה דלורייהא כגון לולג ביום ראשון ושופר וכיוצא בהם
ביום חם ההלילו. מפסיקין אבל בכל מליה דרבנן כגון הפלג ולולג ביוז

לכ"כ פ"ט: ד אסור לחסל. משמע
דספימס כסלמל שרי כמ"ש ס"י רל"ח וס"י
רל"ב וס"י תל"ח אך מנכרי כסוס
שכתבת" (ס"י תרמ"ט ס"ה מוכח דספימל
אסור דל"כ ס"ל לספימ דר"ח ספימל
כסלמל ספימ יס ללחוח דלשון מפקיל
משמע דרקיטול כספורס ו"ס: מי חכח

וטעימא בעלמא (ה) מדינא שרי, מכל מקום אין להקל בזה אם לא לצורך גדול.

אסור לאכול קודם הקיעת שופר. ומי שלבו חלוש ואין רעהו מיושב להסיע ולהפליא
עד שיעמוד יעשה קידוש ואכל כזיה לעקף בכרי שיהיה בכקים סעודה (ב) ואח"כ ישרה
סעם קאי או מייא ומ"ס יש להם לעשות בצנעה לפני הבין עם שלא יקרו ביהור:

ועוד אני אומר אם לא סגי ליה בכך עלי ועל צוודארי
שיקדש על היין אחר תפלת שחר קודם תקיעת שופר
מיושב, [דאח"כ קודם מוסף הוה הפסק בין תקיעות
מיושב לתקיעות של סדר הברכות], אך מיד אחר
תפלת שחר יקדש ויסעוד ויתפלל לפני ה', ואז ע"ז

מזוס אימת הדין אין לחוש שישכח מלשמוע התקיעות,
וכמו שהחירו לקרות לאור הכר ציו"כ, ולא חיישין

שמעתי שנחפשט מנהג רע לאכול קודם תקיעת שופר, וסומכים על זה שאין
ראו להפסיק באמצע התקיעות. אבל זה טעות גמור, כי איסור הפסק
באמצע התקיעות, ובפרט בין תקיעות דמיושב לתקיעות דמעומד זה רק מנהג
אבל לאכול קודם התקיעות זה איסור גמור מדינא דגמרא שחיוב תקיעת שופר
חומרה שלא כדת (עיין בבכ"ו ש"ח"א) על כן נהגו החלשים שאחר תק"ש דמיושב
הולכים לקדש ולטעום או לאכול כמו שמקדשין קודם מוסף בשבתות ויו"ט,

אז נעירו פחנא מגיפס המולירע
הגבס"ד ובי"ד מודיעים שכך מי שמרגיש
עלמו כחולשה כל שהוא, ממויב טיכף אחר
תקיעת שופר ללכת לנימו ולסעוד ארוחת
צוקף לעשות קידוש במקום סעודה, ואף
שהוא הפסק בין תקיעות דמיושב לתקיעות
דמעומד, כי טיכף אחר שחרית ככר חל
מיוז קידוש, וזה אי אפשר שיעשה אלא
במקום סעודה, ומודם תקיעת שופר אינו
מותר חלמ טעימה כעלמל, וממילא רק ש לו מי שחזרנו לנטלו. היינו אותו שביאי לו הלולב; ומי שחלש לבו, כוודאי יוכל לסמוך על זה: (ח) ביום ראשון שהוא

בחול המועד ומצפה שיכוא למקום הלולב, או הודים על הישובים ומשלחים להם לולב, ימתינו (ו) עד חצות היום ולא יותר
אפילו ביום ראשון שהוא מן התורה, דאסור להתענות. יש אומרים, (י) דאם מצפה שיביאו לו לולב אין לו להמתין כלל, דהרי

כך נראה דאלו הנוהגין להקל ולקדש קודם
התקיעות עדיף שיקדשו בבית הכנסת
דקילא טפי, דליך לביתו רבים וטובים לא מתירין
החוששין שיתאחר ולא יגיע לתקיעה

לפי כל זה יוצא דאף לפי מה שהחמירו האחרונים
לאסור טעימה לפני עשיית מצוה מכל מקום
כשיש לו מזכיר ודאי אין שום איסור בזה, ואם כן
צ"ב למה כתבו השדי חמד והגרי"א הענקין ז"ל
דיש איסור בזה הא המנהג הוא דמקדשין בבית
הכנסת והלא רבים מוכרי אהרדי ולא מצאתי מקום
להחמיר בזה כלל

ג- ודוקא (סימן גשן הביאו שרי חזר סך ד' עמוד 115) כתב, ח"ל: "מה שמתענים החתנים עד
לאחר הברכה מצאתי באגדה מפני שצנעה חביבה עליהם, בדרך שעושים חסידים הראשונים שדונו
מתענים על מצוה החביבה, כגון לולב ושאר דברים, עכ"ל. ולכאורה, צ"ע הא מותרין אסור לאכול

סלשנים חלשים שונים סיי"ל או קלו"ע קודם תקיעות שופר (ואין טעין קידוש) ואף
שס"ן עטה חובה קידוש מ"ס כיון שחששו שלא לטרוז קודם התקיעות במשקל המשכרס
אין למחוח ביום יש להס על מי סיכמכו ע' צמכר"ס חל"הוה (פסחים ק"ס י) מוכח כצובר

תקיעות בית הכנסת או לאחר ג' שעות. ואם¹⁵ האשה צריכה לאכול בשחר, תאכל קודם
התקיעות, כי בלאו הכי מדינא פטורות. ואף על גב שכבר קבלו עליהם חובה, מפל
מקום במקום צער או חולי. יש לומר דלא קיבלו (שם ויהאפ"ט):

דהא התקיעות נעשים במשותף כל הציבור ביחד, ולכן
ליכא בכ"הג חששא לשמא ישכח, דהרי מה"ס הוא
שמחלק שם תזיי אדם בין טעימה לאכילה משום דדוקא
באכילה גורינן שמא ישכח משא"כ בטעימה בעלמא
ע"ש. וא"כ טעם זה דלא יבא לישכח שייך עוד יותר
לפני התקיעות מבפני נטילת לולב, מכיון שיודע
שהרבים לא יחכו לו. ונותן לכן דעתו לגמור טעימתו
במהירות ולחזור לביה"ב. ולשמא כל הציבור ישכח
לוח בודאי לא חיישינן דציבור וריוזין הן. ומי שירצה
לצאת מן המוכתר יכול לבקש מחבירו או משכנו
שיזכירנו ללכת לחק"ש בשעה המיועדת.